

FINNFESTIT

LAPIN LAULUVEIKKOJEN MATKA LAKE WORTHIIN USA:han 7.2.-19.2.2004

Kahteen osaan ryhmä jaattu
lähtee matkaan.
Onni taattu,
miettimästä lakkaan.
Kokemukset rikastuttaa,
ystävämme muistuttaa.

Moni soppaa tietien keitti.
`Fatali´ kai hiekkaa heitti.
Päivää ennen pieni `gruppi´ joutui lähtemään,
hieman Eurooppaakin ensin kiertämään.
Helsingissä yli yön ja
kalasoppaa kyllä syön
Ramadassa myssyt päälle,
kippis´ sanon ystävälle.
Ei vastaan pane tätä kukaan,
mukavaa kun pääsin mukaan.
Pariisi ei loppu target´, mutta välipää,
kun matkaan täältä lähdetään.

Pohjan yö, kun aamuun valkenee,
matkamiehet vaisut kalpenee.
Kolmen tunnin unet saivat riittää.
Ketä kuitenkin tästä kiittää.
Matkaan vain ja remmit kiinni,
yhteyttä taas tuntee tiimi.

Myöhässä lie tultu Pariisiin,
todeta sen saimme niin.
Oli vajaa tunti `transferiin´,
kun kone lähtee Miamiin.
Teimme kumman huomion jo koneessa,
kun tuomion me saimme myöhemmin.
Kun kuulutettiin Vaaralaa, jolla matka
Miamiin. Hänet yksin sinne kutsuttiin.
Meidän joukko suurempi nyt koki
kummastusta,
kai löytää tiensä `transferiin´
ilma opastusta.
Mutta toimessa lie ollut ´ghost´,
Miamiin oli portti `closed´.

Silti `gruppi´ juoksee, hosuu,
mihin sattuu, minne osuu.

Jokaisella oma neuvo,
mistä saatu, eipä kerro.
Sadan metrin pituinen,
oli ryhmä Vitikan.
Itse juoksee eellä joukon
aikoin tuoda kotiin voiton.
Sadan metrin spurtin veti,
hiki pitkin selkäpiitä.
Eiköhän jo tämä riitä.
Vieköön voiton nopeat,
ranskalaiset kopeat,
neuvomaan ei viitsi meitä,
rähjäisiä, väsyneitä.

Takit luuttuu hallin lattiaa,
joukko ontuu, mieltä sapettaa.
senhän tiesi, ett´ oli väsynyt,
mutta tunnusta ei, ett´oisi eksynyt.
Vihdoin voimat loppuu,
totuus paljastuu,
itkua on vaille joka suu.

Tarvinnut ois´ olla terminaali A-,
josta vois´ taas matkustaa,
kunhan portti (37) aukeaa.
Koko ajan kuitenkin,
portti kiinni Miamiin.
On vaihdettava vetäjää, nyt ´Finnairiin´
jo mennään kysymään.
Jokkeri tuo terveiset ett´ Miamiin,
ett´ pääset et, vaan ensin syödään
lammasta ja kalaa.
Vähitellen rauha palaa.
Tovin jälkeen meidät saatetaan
jo portin jonoon jälleen seisomaan.
Vaikeaa ja sekavaa
on Charles de Gaullen kenttä suunnistaa.
Opastinkin aprikoi,
missä portti olla voi.
Tullissa nyt paperille
teimme selon poistaaksemme
hullun lehmän, lintukuumeen, rabioksen,
tularemian, sorkkataudin, terrorismin pelon.
Boeing seven six seven (767),
No mix?
No six, että laki täytyis´ Murphyn niin,
joka kertoo;
”jos mahdollista vähänkin,
niin varmaa on se tietenkin”.

Siis paina mieleen.
 Se menee pieleen.
 Tultiin kuitenkin Chicagoon.
 Kaikki hengissä vielä on.
 Chicagossa tuttuina ne
 tullin miehet meitä piti.
 Nimiltämme kutsuivat:
 Ari, Kari, Aino, Lauri, Terttu, Ville
 sekä Juoko?
 No, jaa, mitäs sille
 vastas Jokkeri:
 ”No joo, kyllähän se käy,
 kun kontrollia kummempaa
 ei nyt vielä näy.”
 Hölkyilimme liikaa kai,
 kun ”kontrolleeri” varoitella sai:
 ”peisant, peisant”, taaksepäin.
 Paikalla sen kaiken näin.
 Olimme, kuin lampaat herran,
 säikytelty pahan kerran.
 Vapautusta pyysin piinaan,
 auttaisiko tilkka viinaa.
 Kunhan vielä päästään tästä,
 pahimmasta pälkähästä.
 Tarkka tulli Chicagoon
 kysyy kyllä, missä vika on.
 Näytä passis, miksi tulit,
 ootko kauan, monta kertaa,
 riisu kengät, mikä vinkuu?
 Kotia jo mieli hinkuu.
 Huumekoira keinotekoinen
 nuuhkii kengät, sukat, varpaan välit.
 Kohta sekoilen.
 Huumoria kyllä kysyy.
 Tiukkana vain naamat pysyy.

Oli tultu Miamiin,
 sikäli kun muistan niin.
 Oli tultu viisaammaksi.
 Otettiin siis heti taxi.
 Ryhmä ei lie suuren suuri,
 yhteen taksiin mahtui juuri.
 Körötteli rantaa pitkin
 läpi öisen kaupungin.
 Kassit, pussit päällekkäin,
 pitkin, poikin limittäin.
 Cherrykuksa kourat kiertää
 lievittäen tärinää.
 Muuan kilometri vielä,
 tällä sattumusten tiellä.

”Lake Worttiin” yötä myöten.
 Kesken unien
 on vastaanottajalla naama totinen.
 Aino kysyy: ”Missä tervetuloivotus,
 eikä järjestelyn synkkä voivotus?”

Vaimottomat veljet asutettiin
 White Manoriin,
 missä varustelut vaivaisiksi havaittiin.
 Nimi viittaa kartanoon, niin valkoiseen
 ja hienompaan kuin tosi on.

Kari, kelpo sotilas, kun on
 lie tottuneempi arki-elohon.
 Tarpeeks väsynyt, kun vielä,
 sammutettiin lattialle,
 saattoi tuntua se ankealle.
 Oikespahan selkä, käyräks juuttunut,
 ei sentään muilta sänky puuttunut.
 Robinssonit, Suomen maasta
 Grusoen tempuat taitaa.
 Peltipurkit kattiloiksi
 oivasti he laittaa.

Sunnuntaina (8) Suomi-talolla
 konsertoivat Lauuluveikot,
 sekä Pellon kvartetti.
 Ei ihme että ”juuret”- laulu
 kuulijoita liikutti.
 Oman äidinkielen kuuleminen
 muistot kirvoittaa.
 Ne ajan lapsuuden,
 taas mieleen nostattaa.
 Omat kodit ammoin jätetyt
 on mailein, merten takaa
 tässä nyt.
 Mummin, vaarein silmät sumenee
 kotimaisemat, kun kuoro maalailee.

Irkku-pubin tunnelmaan
 meidät illan tullen vainu toi,
 missä muuten väki hyvin voi.
 Kunnes lasku tuotiin,
 oli kaikki yhteen tehty,
 mitä kukin söi ja joi ja miten kestitetty.
 Otti siitä sitten selvää, Aino kai.
 Mitä kukin sai ja tilannut.
 Laskenta ja setviminen
 ois hyvin illan pilannut.

Mutta joustavuutta, `peisanttia`
sen verran vielä riittää,
että `restaurantin` pitäjänkin
lähteissämme kiittää.

Maanantai (9) on lepopäivä
muille, paitsi Pulisongeille,
jotka joutui yllättäen keikalle
Miamin Raijan nimppareille.
Onneksi he eivät joudu
tiliä kotiin tuomaan,
kun sattui saman tien
he palkan syömään, juomaan.

Aina saattaa sattua odottamatonta
senhän, jos minkä olemme oppineet.
Vaikka kaikkea jo olemme kokeneet,
emme itseämme pahemmin loukanneet.
Onkohan mikään niin korvaamatonta,
muuta kuin terveys ja henkinen kantti.
Henkinen kantti joskus tiukalle veti,
mutta vastaava ilo kaiken korvasi heti.
White Manorin pojilla oli kovempi paikka.
Hekin kohtuulla kestivät, vaikka
oli rautakoura ansan virittänyt.
Ei Severi ehjänä kestänyt.
Ei aidasta mahtunut läpikään.
Joutui nahkojaan siinä repimään.
Oli saatettava tohtorille.
Mitään maallikko ei mahda sille.
Korvan Timppa asisteeraa aputohtorina.
Tikkejä, kun tohtorimme tikkaa
neljäkymmentä ja yhdeksän.
Ilman liimaa paljon piinaa.
Palkeenkielen eheäksi liitti hän.
Muistot jäivät näkyvät;
arvet kauan kestävä.

Tiistain (10) retkelle Miamiin
ei bussi liikaa pajannut,
otti väet Lodgesta,
erikseen ei raijannut.
Iso kylä Miamin on alueeltaan laaja.
Asutus on matalaa,
ja siksi melko taaja.
Nähtävää niin paljon, ettei sulatella jaksa.
Ajaa vaikka silmät kiinni,
enempää ei maksa.
Monta kummaa nähtävää,
vaikka kirkko Taylorin,

jossa hänet kerran vihittiin.
Nyt hän jälleen vapaa on,
pojat, ottakaa te varteen.
Jokkeria tarjosin ja
jos Aino antais` Lassen.
Saatais` julkkis-mainetta
ja hyvä kyläpaikka.
”Enpä anna Lassea olis` mikä vaikka.”
Hätäisesti sentään päästiin pikaravintolaan.
Ruoan ehti juuri saada, muttei sitä syömään.
`Dogi-bag` kainalossa juostiin rantaa pitkin.
Hädissäni etsin paikkaa, missä edes itkis.
Risteilylle piti päästä, mutta missä laiva.
Kaikesta saa ottaa selvää,
siinä sulla vaiva.
Onko sillä jokin nimi, mistä sais` sen tietää,
jatkuvanko myöhästelyn
kohtalomme sietää.
White Lady'n kannelta jo lippalakit vilkkuu.
Siellä kansa kehotustaan huutaa sekä ilkkuu.

On luonto kumma ja outo meille
ja voimille ottaa jo polttava helle.
Miamin rannassa katsottiin me lintuja, mustia,
valkeita, merimetsoja, kotkia, pelikaaneja,
delfiinejä, haikaroita ja maassa gekkoja,
varaaneja, krogodiilejä hirveitä.
Emme kaikkia halua nähdäkään,
hämähäkkejä, käärmeiden ilmeitä.
Pulut ja murkut me tunsimme kyllä,
ei tietomme kaikkeen kerralla yllä.

`Kotiin` tultuamme Amerikan
laulajat tarjos` cocktail illan,
muodostaen laulajista yli maitten sillan.

Keskiviikon (11) aurinko
jo meiltä nahat poltti,
vaikka ohjelmia vielä
edessämme koko voltti.
Harjoitukset aamusella oli varmaan tarpeen.
Tuovat mieleen tehtävämme
siirtää tosi arkeen.

Bussi väen koululle rahtaa.
Raittiuslupausta Lasse tivaa
Illan hauskuus ei näkyä saa naamasta,
vaikk` ois` ollut kuinka kivaa.
Tarkatkaa vain itseänne peilistä
ja muistakaa;

Se oli eilistä, eikä toistua se tänään saa.
 Vikke itse `absolut´ sanoo,
 jos humalassa tuut,
 niin kossulla mä pääni täytän.
 Katsokaakin, miltä näytän.
 Suuren juhlan avajaiset johtaa fiilinkiin,
 `Welcome, welcome´, toivotukset
 Amerikan tunnelmiin.
 Tuttujakin tavattiin
 kotosuomen siirtolaiset,
 kaikki meitä tervehtii.
 Tulevat taas katsomaan,
 kun festeillä tavataan.

Kirkkomatka kävellen
 yhdessä käy kevyeen.
 Lassen mielestä on yksin pitempi,
 kuin vaivan jakaa keskenänsä useampi.
 Kaunis kirkko Lutheran
 oli koonnut väen runsaanpuoleisen.
 Amerikan miehet eri puolilta
 he ovat tänne koonneet kaikki voimansa.
 Oli kuoroväkeä ja useampi johtaja
 oli kirkas sopraano ja Kortekangas,
 baritoni. Se vasta mahtava.

Kansa marssi illan tullen jälleen
 Irkku-pubiin.
 Tahtoi ottaa siellä vielä revanssin.
 Alkujuomain jälkeen taas,
 Lasse miltei pöydät kaas´,
 kun eivät osaa laskua
 he lainkaan eritellä.
 Vallan ovat antaneet
 he tietokoneille.
 Tulkaa vielä joskus tutustumaan meille.
 koneet siel´ on
 alistettu vallan ihmisille.
 Onhan paikka naapurissa,
 saanen esitellä,
 jossa reipas tyttö aina altis palveluun.
 Odottakaa, että tänne toisen kerran tuun.
 Aino tykkäs´ tapauksesta hieman apulantaa,
 vaikei `neitsyt´-ihmisenä ota tiukkaan
 kantaa.
 Muistammehan, ettei Aino millään antais´
 Lassen mennä Taylorille onneton.
 Nyt jo lyhyt muisti pätkii eri pöytään rientää
 näyttäin, missä meillä sentään
 kaapin paikka on.

Torstain (12) puistokonsertti nyt väen kokoaa.
 Suomen liput korkealle yli kentän kohoaa.
 Amerikan `brass band´ torvin toittottaa
 on meille yhteinen ja kaunis tämä maa.
 Torikaupassa on Suomen puukot,
 kalevalakorut, Marimekkoa ja muuta
 laadukasta.
 Kadria vaadittiin portilla laulamaan,
 jotta kuoron johtajaks´ tunnustetaan,
 muuten joutuis´ hän lipun ostamaan.
 Oli vaikea kenenkään uskoa, että tuo tyttö
 johtais´ aikamiesten kuoroa.
 Amerikan laulajat ja Lauluveikot voimansa
 vahvistaa, kun Kadri estraadilla ryhmää
 komentaa.

Perjantaina (13) Ville lähti kiertämään.
 `Huh´, ei rihman kiertämää ollut mulla
 vielä ylläkään, kun Ville yllättää.
 Hän oveen koputtaa ja ylös hoputta.
 `Ilmoitusasia´: On partyt illalla.
 Kymmenen taalaa on joka sielu maksava.
 ”Selvä pyy”! En sentään
 itseäni aivan halpaan myy.
 Jokkeri, kun rantaa kiertää,
 vaikka kenkä jalkaa hiertää.
 Vesipallo tapaan Lipposen on meidän
 pidettävä yllä juppein perinteet,
 kun tätä teet.
 Helle jälleen porotteli
 tuli vierailulle Takan Veli.
 On harjoitukset ennen puistoon menoa
 ja siellä kansa odottaa jo puoli kolme innolla.
 Pojathan lauloi, tutut tavattiin:
 Ekku Helenius ja Leena,
 Lasse Heikkinen ja Saara.
 Voi suusta kiinni jäädä,
 se oli suuri vaara.

”Görönin Eikka” ja Topi Sorsakoski
 sekä Monica ja Ami Aspelund.
 Myös Tarja Halonen kuuluu olleen siellä,
 vaikei häntä nähty vielä. Oltiin kukin tähti.
 Oltiin mukana kuin jokin julkkis´ muu.
 Niin keskellä me oltiin, missä tapahtuu.

Harjoitukset Scandia Lodgen platalla on näky
 koominen ja katala.
 Mustat housut, valkopaidat muutamilla,
 tavan shortsit, arkiasut useimmilla,

vaan uimahousuissa on kaksi veikkoa.
 Toinen pyyhkeen käärinty oli suojakseen.
 En kestänyt mä pitemmälle katsella.,
 vein lantioille pyyhkeen myöskin toiselle.

Grillifestit iloiset ja ihanat.
 Oli mestarina Heikki Poikela ja Tuula.
 ruoat mahtavat.
 Musiikkia riitti kotitarpeiksi.
 Vieraitakin kävi kuunteluun,
 mitä kummaa täällä tapahtuu.
 Väliin veikkoin kuoro panee parastaan,
 mutta Pellon kvartetti taas shown varastaa.

Akso uuden ihastuksen löytää.
 Altaan reunalta hän Pellon rouvan kanssa
 suin päin altaaseen nyt töytää.
 Mieheensä parvella jo kokoo kvartetin
 saadakseen vaimon harhautuneen
 vielä takaisin.
 Ei Akso ole millänsä,
 vaan platalla on polvillansa.
 Riitalla jo hätä kädessä hän sanoo:
 ”Voi EI! Nyt se kosii. Pitää mennä
 varottamaan tuota tyttöä, se mitä janoo,
 ettei tee se samaa virhettä kuin me.”
 Silti jokainen kai lopulta
 löytää omansa taas kotoa.

Lauantaina (14) useimmat `fishing-hobbyn`
 puremat nousevat jo kuuden maissa.
 Muille kielletty jo laissa, jotta `second day`
 on sanottava pelkkä EI, jos joku pyytää
 jonnekin.

Vain opportunistit nää muutamat turistit
 otti bussin pohjoiseen,
 Palm-beach:in ostoskeskukseen.
 Siellä tori suurenmoinen.
 Ostoksia kantamoinen: paprikoita kaksi.
 Liekö melkein vaivaksi.
 Takaisin taas samaa plataa.
 Oltiin vain niin yhtä pataa.
 Elvis-baarissa Budwiserit,
 Vähäisiksi jäivät päivän terveiset.
 Kalastajat toivat kalaa
 maistamassa käytiin salaa.
 Grilliltä, kun tuoksu kantautui,
 yks´ ja toinen sinne rantautui.

Sunnuntaina (12) Finnfest 2004 päätösjuhlat
 ohjelmassa. Väki osin nukkumassa.
 `Durasel´ on uupunut ja `sähköjänis´
 sammunut, kun `male-chorus´ ilman
 White-Manorin miehistön vahvistusta
 laulaa sai.

Selitellä täytyy kai,
 tämän liikanimen Ville sai.
 Melko harmaan musta oli päivä muutenkin.
 Kun tiedotus ei pelannut,
 oli pojat vähän relannut
 ja paidoissa niin monen värisissä
 seisoo Amerikan poikain joukossa, joilla
 myöskin lienee tiedon kulku tukossa.
 Hekin kokoontuivat eri paidoissa.
 Tulipunainen on paita muutaman,
 useimmat kun luottaa valkeaan.

Ilta kaiken anteeks´ antaa,
 kun Lankari Tommi koskettimia paukuttaa.
 Valssiko lie ollut vai mikä,
 kaikkia ei muista sitä,
 mutta muut on kertoneet,
 olimme hauskaa pitäneet.

Amerikan uutisten pranttiä ihmeteltiin.
 Siellä juttu kertoo niin
 Lapin kuorosta huolehtii
 isäntänä nyt
 Floridan mieslaulajat.
 Missähän he piileksii,
 kun kaikki muut vain tervehtii,
 ei heitä ole näkynyt.
 Meistä yksin huolehtii
 isä Luoja, kohtalo, Lassi Vitikka
 ja Matti Heikkilä.
 Ei ole leikkiä,
 kun vääntävät ne kieltäkin
 kuin Espanjassa ikään.
 Vaan eipä enää surkeilla me itseriittoiset,
 kun illan lopussa soi kiitokset.

Maanantain (16) harjoitusten aamu
 oli pojille kovaa työtä.
 Hengessämme olimme, me naiset myötä.
 Vaikka olihan muutakin toimintaa,
 kuten grillata nahkaansa altaalla.
 Yks´ ja toinen lainasi autoja ja eräät pyöriä
 luonteensa mukaan.
 Sänkyyn ei jäänyt kukaan.

Meillä ostoskeskukseen hinguttaa,
missä vois visaansa vinguttaa.
Virallisen vierailun päätti loppukonsertti.
Se tapahtui nyt illalla ja oli tosi vaativa.
Lapin Lauluveikot ja Pellon kvartetti
lauoivat tosi komeasti.
St. Andrews'in Lutheran kirkolla.
"Siunaa ja varjele meitä...", toivotukseen
voimme yhtyä.
Tunnetila tiivistyi ja alkoi yltyä.
He itsensä nyt ylitti ja
Kadria ja meitäkin jo vallan itketti.
Ei tilaisuutta toista niin vetävää.
Pieni kirkko kotoinen, sen tyyli pelkkä.
Äänet kauniisti korviimme seiniltä helkkää.
Siinä oli oikeaa harmoniaa,
jota kauan me vielä muistellaan.
Ei aplodit tahtoneet loppuakaan.
Oli yleisö kuullusta haltioissaan.
Ei yksin yleisö kiittänyt, vaan itse pojatkin
tunsivat tyydytystä.
Oli konsertti kaikkiaan valmis ja kypsä.
Isäntäkuoro kai kademieltä kantaa.
Ei tohtineet edes Kadrille kukkia antaa.
Oli suomen sukuiset kahvit keittäneet
ja pöydät kakuin kattaneet.
Se niistä moitteista riittää nyt,
jos ennen en ole kiittänyt,
niin kiitän nyt.

Tiistaina (17) oli noustava
ennen sian pieremää,
ettei Bahaman retkeltä poies jää.
Alkuvaikeudet jotenkin kestettiin,
vaikka Kadrin lähtö mukaan estettiin.
Kadrille ensin luvattiin,
mutta Canossan matka riitti Miamiin
oli palattava takaisin Worth Lakesiin.
On vaikea käsittää moista politiikkaa,
ja olla muka, ettei siitä piittaa.
Laiva puksutti helteellä sukkelaan,
ei ehditty kauan kannella makaamaan.
Oli ruokaa runsauden sarvessa niin,
että toivotti diettaajat hemmettiin.
Herkut vatsamme kolmesti ahdettiin
sekä välillä paukut, jos joudettiin.
Kari se karaoket koko joukon puolesta
lauoi niin
ja vastaavan tehtävän lattaritansseista
Jokkerin kanssa me hoidettiin.

Ari puolestaan Floridan rannassa
uimaan uhrattiin.
Vapaaehtoisia aina me tarvitaan,
kun kaikkia toimia tehdään taas.

Järjestystä tiukkaa vaadittiin,
joten laulaen aikaa tapettiin,
ennen kuin laivasta pois meidät laskettiin.

Keskiviikkona (18) porukat hajonneet
mikä minnekin ja
ystävät kuljetti sinnekin.
Vaan illalla yhteinen syönti no niin.
Kun pienet on kuppilat näillä kulmilla,
ei yhteiseen tilaan voi kokoilla.
Hajosipa joukot jälleen,
niinpä viimeinen päivä meni tälleen.
Ei hellettä liiaksi kehua voi,
mutta onneksi sitä ei ymmärrä,
kun Amerikan asteet on fahrenheit.
Sitä ehkä jo viikolla liikaa sait.

Torstaina (19) talon muoviset
kristallit roskeen viskattiin.
Omat kuksamme mukaan me tiskattiin.
Oli pakkauspäivä ja lähtöä taas.
Kukin exrat juomat kurkkuunsa kaas´.
Linjakuski kovasti polki hanaa
ja koneessa vaihteeksi syötiin kanaa.
Emme tottuneet ole pelkäämään,
siksi uskomme tästäkin selvitään.
Oli uupumus voimamme syönyt pois,
kuin unta tai harhaa tää reissu ois´.

Ei ehditty tai jaksettu kaikkia kiittää,
voin lopuksi tähän ne kiitokset liittää.
Toivotan, ettei muisteta pahalla,
kaikista muista selvinnee rahalla.
